

Bruxelles, 22.1.2014
COM(2014) 15 final

**COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU,
COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL EUROPEAN ȘI COMITETUL
REGIUNILOR**

Un cadru pentru politica privind clima și energia în perioada 2020-2030

{SWD(2014) 15 final}
{SWD(2014) 16 final}

COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU, COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL EUROPEAN ȘI COMITETUL REGIUNILOR

Un cadru pentru politica privind clima și energia în perioada 2020-2030

1. INTRODUCERE

S-au realizat multe progrese de la adoptarea de către UE, în 2008, a primului pachet de măsuri privind clima și energia. În prezent, UE este pe drumul cel bun pentru îndeplinirea obiectivelor pentru 2020 privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și sursele de energie regenerabile și a realizat îmbunătățiri considerabile în ceea ce privește intensitatea consumului de energie, datorită îmbunătățirii eficienței clădirilor, a produselor, a proceselor industriale și a vehiculelor. Aceste realizări sunt cu atât mai semnificative având în vedere că economia europeană a crescut cu aproximativ 45 % în termeni reali față de nivelul din 1990. Obiectivele 20/20/20 pentru emisiile de gaze cu efect de seră, sursele regenerabile de energie și economiile de energie au jucat un rol esențial în stimularea acestor progrese și au sprijinit ocuparea forței de muncă, peste 4,2 milioane de persoane lucrând în diversele sectoare ale industriei de mediu¹, care au cunoscut o creștere continuă în timpul crizei.

Caseta 1: Principalele realizări ale actualului cadru pentru politica privind energia și clima

Uniunea și-a stabilit trei obiective care trebuie atinse până în 2020 în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră (20 %), ponderea energiei din surse regenerabile (20 %) și îmbunătățirile în domeniul eficienței energetice (20 %). Actualele politici privind energia și clima duc la realizarea unor progrese substanțiale în vederea îndeplinirii acestor obiective 20/20/20:

- în 2012, nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră a fost cu 18 % mai scăzut cu în raport cu nivelul înregistrat în 1990 și se estimează că emisiile vor scădea în continuare, atingând niveluri cu 24 % și, respectiv, cu 32 % mai reduse decât cele din 1990 până în 2020 și, respectiv, până în 2030 pe baza politicilor actuale;
- ponderea energiei din surse regenerabile în raport cu consumul final de energie a crescut, ajungând la 13 % în 2012, și se estimează că va crește în continuare pentru a ajunge la 21 % în 2020 și la 24 % în 2030;
- la sfârșitul anului 2012, UE instalase aproximativ 44 % din energia electrică produsă din surse regenerabile la nivel mondial (cu excepția hidroenergiei);
- intensitatea energetică a economiei UE s-a redus cu 24 % în perioada 1995-2011, în timp ce îmbunătățirile realizate în sectorul industrial au fost de aproximativ 30 %;
- intensitatea emisiilor de dioxid de carbon generate de economia UE a scăzut cu 28 % în perioada 1995-2010.

Au avut loc, de asemenea, multe schimbări în raport cu anul 2008. Printre acestea, cea mai evidentă constă în impactul crizei economice și financiare care a afectat capacitatea de a investi a statelor membre. Prețurile combustibililor fosili rămân ridicate, ceea ce afectează în mod negativ balanța comercială a Uniunii și costurile energiei. În 2012, cheltuielile cu

¹ Date furnizate de Eurostat privind sectorul de bunuri și servicii de mediu.

importul de petrol și gaze la nivelul UE s-au ridicat la peste 400 de miliarde EUR sau aproximativ 3,1 % din PIB-ul Uniunii. S-a constatat o schimbare decisivă în ceea ce privește centrul de greutate al cererii de energie la nivel mondial, care s-a deplasat către economiile emergente, în special China și India. În același timp, există din ce în ce mai multe îngrijorări în rândul gospodăriilor și al utilizatorilor industriali în legătură cu creșterea prețurilor energiei și cu diferențele de preț în comparație cu numeroși parteneri comerciali ai Uniunii, în special cu SUA. Piața internă a energiei s-a dezvoltat, însă au apărut noi riscuri de fragmentare. Schema UE de comercializare a certificatelor de emisii (ETS) nu stimulează suficient de bine investițiile în tehnologii cu emisii reduse de dioxid de carbon, ceea ce sporește probabilitatea ca noi politici naționale să submineze condițiile de concurență echitabile pe care ETS își propusese să le creeze. Deși tehnologiile pentru energia din surse regenerabile au ajuns la maturitate și costurile au scăzut substanțial, dezvoltarea rapidă a surselor regenerabile de energie ridică acum noi provocări pentru sistemul energetic. Multe produse consumatoare de energie sunt în prezent mai eficiente, iar consumatorii beneficiază de economii reale de energie, precum și de economii de natură financiară.

În același timp, impactul probabil al influenței umane asupra schimbărilor climatice și necesitatea realizării de reduceri substanțiale și susținute ale emisiilor de gaze cu efect de seră pentru a limita noile modificări ale sistemului climatic terestru au făcut obiectul unor noi confirmări².

Prin urmare, acum este momentul să reflectăm asupra acestor evoluții și a cadrului de politică de care avem nevoie pentru 2030. În conformitate cu răspunsurile primite de la părțile interesate în legătură cu cartea verde³, este necesar să se continue stimularea progreselor către o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon care să ofere tuturor consumatorilor energie competitivă, la prețuri accesibile, să creeze noi oportunități pentru creștere și locuri de muncă și să ofere o mai mare siguranță a aprovizionării cu energie și reducerea dependenței de importuri la nivelul întregii Uniuni. Trebuie să ne asumăm un angajament ambițios de a reduce și mai mult emisiile de gaze cu efect de seră, în conformitate cu abordarea care vizează eficacitatea costurilor, descrisă în foile de parcurs pentru 2050⁴, și să facem acest lucru în timp util pentru viitoarele negocieri privind un acord internațional în domeniul climei. Trebuie să le oferim, cât mai repede posibil, investitorilor în tehnologiile cu emisii reduse de dioxid de carbon securitate în materie de reglementare, pentru a stimula cercetarea, dezvoltarea și inovarea, precum și aplicarea pe scară largă și industrializarea lanțurilor de aprovizionare pentru noile tehnologii. Toate acestea trebuie realizate într-un mod care să țină seama de realitățile economice și politice existente și să se bazeze pe experiența noastră cu actualul cadru de politică.

În acest context, cadrul de politică pentru 2030 ar trebui să se bazeze pe aplicarea integrală a obiectivelor 20/20/20, precum și pe următoarele elemente:

- un angajament ambițios de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră în conformitate cu foile de parcurs pentru 2050. Punerea în practică a acestui angajament ar trebui să urmeze o abordare care să asigure eficacitatea costurilor și să răspundă provocărilor legate de accesibilitatea prețurilor, competitivitate, securitatea aprovizionării și dezvoltare durabilă, ținând seama, totodată, de situația economică și politică actuală;

² Climate Change 2013 - The Physical Science Basis (Schimbările climatice 2013 - Bazele științelor fizice); Grupul de lucru I al Comitetului Interguvernamental pentru Schimbare Climatică (IPCC); Rezumat pentru factorii de decizie politică, octombrie 2013.

³ COM(2013) 169: Carte verde - Un cadru pentru 2030 pentru politici în domeniul climei și al energiei.

⁴ COM(2011) 885 - Perspectiva energetică 2050; COM(2011) 112 - Foaie de parcurs pentru trecerea la o economie competitivă cu emisii scăzute de dioxid de carbon până în 2050.

- simplificarea cadrului de politică la nivel european, îmbunătățind în același timp complementaritatea și coerența dintre obiective și instrumente;
- în acest cadru al UE, oferirea de flexibilitate statelor membre pentru a defini o tranziție către emisii reduse de dioxid de carbon care să corespundă circumstanțelor lor specifice, mixului de energie preferat și nevoilor lor în materie de securitate energetică și care să le permită totodată să își mențină costurile la un nivel minim;
- consolidarea cooperării regionale între statele membre pentru a le ajuta să facă față provocărilor comune în materie de energie și climă în modul cel mai eficace din punctul de vedere al costurilor, sporind totodată integrarea pieței și evitând denaturarea acesteia;
- menținerea dinamismului care stă la baza dezvoltării surselor regenerabile de energie, printr-o politică bazată pe o abordare mai eficientă din punctul de vedere al costurilor care să consolideze dimensiunea europeană și să se axeze pe o integrare sporită a pieței interne a energiei și pe o concurență nedenaturată;
- o înțelegere clară a factorilor care determină costurile energiei, astfel încât politicile să se bazeze pe fapte și dovezi care să permită identificarea exactă a aspectelor care pot fi influențate de politicile la nivel național și la nivelul Uniunii și a celor care nu pot fi influențate de astfel politici. Asigurarea rolului central pe care competitivitatea întreprinderilor și accesibilitatea prețurilor energiei pentru consumatori ar trebui să îl joace în determinarea obiectivelor cadrului și a instrumentelor de punere în aplicare a acestuia;
- îmbunătățirea securității energetice, asigurând în același timp un sistem energetic competitiv și cu emisii reduse de dioxid de carbon prin acțiuni comune, piețe integrate, diversificarea importurilor, dezvoltarea durabilă a surselor autohtone de energie, investiții în infrastructura necesară, economii de energie la nivelul utilizatorilor finali și sprijinirea cercetării și a inovării;
- îmbunătățirea securității investitorilor prin oferirea încă de acum a unor semnale clare cu privire la modul în care se va schimba cadrul de politică după 2020, precum și prin garantarea faptului că obiectivele și instrumentele existente nu vor suferi modificări substanțiale înainte de această dată;
- distribuirea echitabilă a eforturilor între statele membre, ținând seama de circumstanțele și capacitățile lor specifice.

Prezenta comunicare elaborează un cadru pentru viitoarele politici ale UE în domeniul energiei și al climei și lansează un proces menit să asigure o înțelegere comună a modului în care aceste politici vor evolua în viitor.

2. ELEMENTELE-CHEIE ALE CADRULUI

Cartea verde a Comisiei a invitat la exprimarea unor puncte de vedere cu privire la obiectivele în materie de climă și energie pentru 2030 care sunt cele mai adecvate din punctul de vedere al gamei și al structurii acestora. A existat un larg consens în rândul părților interesate cu privire la faptul că este de dorit să se stabilească un nou obiectiv în materie de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, însă părerile au fost împărțite în legătură cu nivelul de ambiție al acestuia⁵. Părerile au fost, de asemenea, împărțite în ceea ce privește necesitatea

⁵ http://ec.europa.eu/energy/consultations/20130702_green_paper_2030_en.htm

unor noi obiective privind energia din surse regenerabile și eficiența energetică pentru a asigura mai multe progrese în perspectiva anului 2030.

În analiza inclusă în evaluarea impactului publicată împreună cu prezentul cadru au fost evaluate mai multe obiective de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră (35 %, 40 % și 45 %). Aceasta a confirmat concluziile din Perspectiva energetică 2050⁶, și anume faptul că nu există diferențe substanțiale între costurile tranziției către emisii reduse de dioxid de carbon și costurile care vor fi suportate în orice caz, având în vedere necesitatea de a reinnoi un sistem energetic care devine depășit, creșterea prețurilor combustibililor fosili și aderarea la politicile existente în domeniul climei și al energiei. Se prefigurează, însă, o creștere a costurilor sistemului energetic din prezent până în 2030, până la un nivel echivalent cu aproximativ 14 % din PIB, în comparație cu nivelul de 12,8 % din 2010. Cu toate acestea, se va realiza o tranziție majoră de la cheltuielile cu combustibili către echipamentele inovatoare cu o valoare adăugată ridicată, care vor stimula investițiile în produse și servicii inovatoare, crearea de locuri de muncă și creșterea economică și vor îmbunătăți balanța comercială a Uniunii. Un cadru economic favorabil și o politică industrială cu obiective precise, astfel cum au fost prezentate în Comunicarea de însoțire pentru o renaștere industrială⁷, ar trebui să sprijine sectorul industrial și întreprinderile în vederea valorificării acestor oportunități.

Experiența cu actualul cadru pentru 2020 indică faptul că, deși obiectivele europene și naționale pot stimula acțiunea hotărâtă a statelor membre și creșterea în industriile emergente, acestea nu au asigurat întotdeauna integrarea pieței, eficiența costurilor și concurența nenedaturată. Din evaluarea impactului reiese că un obiectiv principal de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră reprezintă abordarea care presupune cele mai reduse costuri în vederea tranziției către o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon, care ar trebui să impulsioneze, ca atare, creșterea ponderii energiei din surse regenerabile și economiile de energie în Uniune.

În lumina faptelor și a experienței cu politicile actuale, Comisia propune un nou obiectiv de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pe piața internă cu 40 % comparativ cu nivelul din 1990, care urmează să fie împărțit între sectorul ETS și sectoarele neincluse în sistemul ETS⁸, care reprezintă elementul central al politicii UE în domeniul energiei și al climei pentru 2030. Obiectivul pentru sectoarele din afara ETS ar fi repartizat între statele membre (a se vedea mai jos). Acesta ar fi însoțit de un obiectiv principal coerent de cel puțin 27 % pentru energia din surse regenerabile, stabilit la nivel european, statele membre dispunând de flexibilitate pentru a stabili obiective naționale. Modalitatea optimă de a realiza economii de energie până 2030 va face obiectul unei analize detaliate în cadrul unei revizuirii a Directivei privind eficiența energetică, ce urmează să fie finalizată în cursul anului 2014.

Flexibilitatea sporită de care dispun statele membre va fi însoțită de un cadru de guvernare solid la nivel european în scopul realizării obiectivelor UE privind energia din surse regenerabile și economiile de energie într-un mod care să fie în concordanță cu îndeplinirea obiectivelor naționale și europene în ceea ce privește gazele cu efect de seră, precum și cu principiile generale ale politicii europene în domeniul energiei, inclusiv funcționarea pieței interne a energiei și continuarea integrării acestora și asigurarea unui sistem energetic competitiv, sigur și durabil.

⁶ COM(2011) 885.

⁷ COM(2014) 14.

⁸ Sectorul ETS cuprinde 11 000 de instalații fixe care sunt implicate în generarea de energie electrică și în industria prelucrătoare și care reprezintă utilizatori semnificativi de energie.

2.1 Obiectivul privind emisiile de gaze cu efect de seră

Comisia își propune să stabilească un obiectiv de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru emisiile la nivelul UE cu 40 % în 2030 în comparație cu emisiile din 1990. Este important de precizat faptul că politicile și măsurile puse în aplicare și avute în vedere de statele membre în ceea ce privește obligațiile actuale de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră vor continua să producă efecte și după 2020. În cazul în care sunt puse în practică integral și produc efecte depline, aceste măsuri ar trebui să ducă la o reducere cu 32 % a emisiilor în raport cu nivelul din 1990. Acest lucru va necesita eforturi permanente, însă arată în același timp că obiectivul propus pentru 2030 este realizabil. Cu toate acestea, va fi important să se realizeze o evaluare continuă care să ia în considerare dimensiunea internațională și să asigure că Uniunea continuă să urmeze abordarea care presupune costurile cele mai reduse pentru a ajunge la o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon.

Eforturile pentru atingerea obiectivului la nivelul UE trebuie împărțite între ETS și ceea ce statele membre trebuie să realizeze în mod colectiv în sectoarele din afara ETS. În 2030, sectorul ETS ar trebui să ducă la o reducere de 43 % a emisiilor de gaze cu efect de seră, iar sectoarele din afara ETS la o reducere de 30 %, ambele în comparație cu nivelul din 2005. Pentru a permite realizarea reducerii necesare a emisiilor în sectorul ETS, factorul anual cu care scade nivelul maxim al emisiilor admise în cadrul ETS va trebui majorat de la procentul actual de 1,74 % la 2,2 % după 2020.

Eforturile colective pentru sectoarele din afara ETS trebuie, de asemenea, să fie repartizate între statele membre în mod corespunzător și în timp util. În prezent, distribuția se face în funcție de prosperitatea relativă pe baza PIB-ului pe cap de locuitor, ceea ce duce la o gamă largă de obligații care variază de la o reducere cu 20 % la o creștere cu 20 % a emisiilor. În analiza care stă la baza evaluării impactului realizate de Comisie se prevede distribuția eforturilor între statele membre pe baza eficacității costurilor. Analiza confirmă că atât costurile, cât și investițiile ar fi relativ mai mari în statele membre cu venituri mai scăzute, reducând în același timp la minim costurile pentru Uniune în ansamblul său. Acest lucru reflectă intensitatea relativ mai mare a emisiilor de CO₂, eficiența energetică mai scăzută, precum și capacitatea mai redusă de a investi a acestor state. De exemplu, analiza arată că, în țările cu un PIB sub 90 % din media UE, nivelul estimat al investițiilor care trebuie efectuate în perioada 2021-2030 este cu aproximativ 3 miliarde EUR pe an mai ridicat decât creșterea medie la nivelul UE în perioada 2021-2030.

Prin urmare, Comisia consideră că, în punerea în aplicare a unui cadru pentru 2030, obiectivul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră al fiecărui stat membru ar trebui să continue să ia în considerare acești factori de distribuție, asigurând totodată integritatea pieței interne, de exemplu, în ceea ce privește eficiența energetică și produsele consumatoare de energie. Având în vedere importanța investițiilor viitoare, se impun, de asemenea, soluții care să contribuie la îmbunătățirea mijloacelor financiare (a se vedea mai jos).

Comisia nu vede niciun interes în a propune un „obiectiv condiționat” mai ambițios înainte de negocierile internaționale. În cazul în care rezultatul negocierilor ar justifica un obiectiv mai ambițios pentru Uniune, acest efort suplimentar ar putea fi contrabalansat de deschiderea accesului la credite internaționale.

2.2 Un obiectiv la nivelul UE în domeniul energiei din surse regenerabile

Energia din surse regenerabile trebuie să continue să joace un rol esențial în tranziția către un sistem energetic mai competitiv, sigur și durabil. Această tranziție nu va fi posibilă fără o pondere mult mai mare a energiei din surse regenerabile. În măsura în care energia din surse regenerabile este generată în cadrul UE, aceasta poate, de asemenea, să reducă deficitul

comercial al UE în materie de produse energetice, precum și expunerea acestora la întreruperea aprovizionării și la volatilitatea prețurilor combustibililor fosili. De asemenea, sursele regenerabile de energie au potențialul de a stimula dezvoltarea tehnologiilor inovatoare, crearea de locuri de muncă în sectoarele emergente și reducerea poluării atmosferice.

Dezvoltarea rapidă a surselor regenerabile de energie reprezintă deja o provocare, mai ales pentru sistemul de energie electrică, dat fiind că acesta trebuie să se adapteze la producția din ce în ce mai descentralizată și mai variabilă (energia solară și eoliană). În plus, cea mai mare parte a dezvoltării surselor regenerabile de energie în UE este stimulată de scheme de sprijin naționale, care, pe de o parte, pot ține seama de specificul național și regional, dar pe de altă parte pot împiedica integrarea pieței și pot reduce eficiența din punctul de vedere al costurilor. Dezvoltarea rapidă a surselor regenerabile de energie afectează, de asemenea, competitivitatea altor surse de energie care vor continua să fie fundamentale pentru sistemul energetic al UE, reducând totodată stimulentele pentru investițiile în capacitatea de producție care vor fi necesare pentru tranziția către un sistem energetic mai competitiv, sigur și durabil (de exemplu, ca rezervă pentru variațiile energiei din surse regenerabile).

În viitor, beneficiile energiei din surse regenerabile trebuie valorificate într-un mod determinat, cât mai mult posibil, de piață. Funcționarea ETS și contribuția surselor regenerabile de energie la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră sunt strâns legate și complementare. Un obiectiv de reducere cu 40 % a emisiilor de gaze cu efect de seră ar trebui să încurajeze, ca atare, o pondere mai mare a energiei din surse regenerabile în UE, de cel puțin 27 %. Prin urmare, Comisia propune ca acesta să fie obiectivul UE pentru ponderea energiei din surse regenerabile consumate în cadrul UE. Deși ar fi obligatoriu pentru UE, acest obiectiv nu ar avea un caracter obligatoriu pentru statele membre individuale, ci ar fi îndeplinit prin angajamente clare asumate chiar de statele membre, care ar trebui să fie ghidate de necesitatea îndeplinirii colective a obiectivului stabilit la nivelul UE și să se bazeze pe ceea ce fiecare stat membru ar trebui să realizeze în privința obiectivelor actuale pentru 2020. Aceste noi angajamente pentru 2030 vor fi reexaminat în cadrul procesului de guvernare descris în secțiunea 3 și vor fi completate, dacă va fi cazul, de noi acțiuni și instrumente ale UE pentru a asigura realizarea obiectivului UE.

Acest obiectiv la nivelul UE va stimula continuarea investițiilor în energia din surse regenerabile, ceea ce înseamnă, de exemplu, că ponderea energiei din surse regenerabile în sectorul energiei electrice ar crește de la nivelul actual de 21 % la cel puțin 45 % în 2030. Spre deosebire de cadrul actual, obiectivul UE nu ar fi transpus în obiective naționale prin intermediul legislației UE, oferind, astfel, statelor membre mai multă flexibilitate pentru îndeplinirea obiectivelor naționale de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod care să asigure cea mai mare eficacitate a costurilor, în conformitate cu circumstanțelor lor specifice, mixurile lor de energie și capacitățile de care dispun pentru producerea de energie din surse regenerabile.

Comisia nu consideră că este oportun să stabilească noi obiective pentru energia din surse regenerabile sau pentru intensitatea emisiilor de gaze cu efect de seră generate de combustibilii utilizați în sectorul transporturilor sau orice alt subsector după 2020. Din evaluarea cu privire la modul în care emisiile provocate de schimbarea indirectă a utilizării terenului pot fi reduse la minim reiese clar faptul că biocarburanții de primă generație au un rol limitat în decarbonizarea sectorului transporturilor. De exemplu, Comisia a precizat deja că biocarburanții obținuți din culturi alimentare nu ar trebui să beneficieze de sprijin public

după 2020⁹. Este nevoie de o serie de combustibili alternativi provenind din surse regenerabile și de o combinație de măsuri de politică precis orientate, adoptate pe baza Cărții albe privind transporturile pentru a face față provocărilor din sectorul transporturilor în perspectiva anului 2030 și ulterior. Evoluția politicilor ar trebui să pună accentul pe îmbunătățirea eficienței sistemului de transport, pe dezvoltarea în continuare și pe introducerea vehiculelor electrice, pe biocarburanții de a doua și de a treia generație și pe alți combustibili alternativi și durabili, ca parte a unei abordări holistice și mai integrate. Acest lucru este conform cu strategia privind combustibilii alternativi¹⁰ și ar trebui avut în vedere în cadrul viitoarelor reexaminări și revizuirii ale legislației relevante pentru perioada de după 2020.

Flexibilitatea mai mare de care dispun statele membre trebuie însoțită de punerea accentului în mai mare măsură pe necesitatea finalizării pieței interne a energiei. Diferitele scheme de sprijin naționale trebuie raționalizate pentru a deveni mai coerente cu piața internă și mai eficiente din punctul de vedere al costurilor, precum și pentru a oferi investitorilor o mai mare securitate juridică. Realizarea obiectivului european privind energia din surse regenerabile ar fi asigurată printr-un nou cadru de guvernare care să se bazeze pe planurile naționale privind energia competitivă, sigură și durabilă, elaborate de statele membre, astfel cum este descris mai jos. Unele state membre au stabilit deja obiective ambițioase în materie de surse regenerabile de energie pentru 2030 și ulterior, care vor duce la progrese semnificative în realizarea obiectivului UE. Fiecare stat membru și-ar prezenta clar angajamentul privind energia din surse regenerabile, precizând modul în care își va respecta acest angajament ținând seama de necesitatea de a se conforma normelor în materie de concurență și de ajutoare de stat, pentru a evita denaturarea pieței și a asigura eficacitatea din punctul de vedere al costurilor, astfel cum este descris în secțiunea 2.5 de mai jos.

În același timp, UE și statele membre vor trebui să își dezvolte în continuare cadrele de politică pentru a facilita transformarea infrastructurii energetice, astfel încât să asigure mai multe interconexiuni transfrontaliere, un potențial mai mare de stocare și rețele inteligente de gestionare a cererii pentru a garanta aprovizionarea cu energie într-un sistem cu o pondere mai mare a energiei din surse regenerabile.

Această abordare presupune necesitatea unei revizuirii substanțiale a Directivei privind sursele regenerabile de energie pentru perioada de după 2020, astfel încât UE să dispună de mijloacele de a asigura realizarea obiectivului pentru 2030 stabilit la nivelul UE. Va fi necesară, de asemenea, o politică îmbunătățită privind biomasa, care să maximizeze utilizarea eficientă a resurselor de biomasă pentru a realiza reduceri puternice și verificabile ale emisiilor de gaze cu efect de seră și pentru a permite concurența loială între diferiții utilizatori de resurse de biomasă în sectorul construcțiilor, în industria hârtiei și a pastei de hârtie, precum și în producția de substanțe biochimice și de energie. Aceasta ar trebui să cuprindă, de asemenea, utilizarea durabilă a terenurilor și gestionarea durabilă a pădurilor în conformitate cu strategia UE pentru sectorul forestier¹¹ și să combată efectele schimbării indirecte a utilizării terenului, ca și în cazul biocarburanților.

2.3 Eficiența energetică

Îmbunătățirea eficienței energetice are o contribuție esențială la toate marile obiective ale politicilor UE privind clima și energia: îmbunătățirea competitivității, securitatea aprovizionării, sustenabilitatea și trecerea la o economie cu emisii scăzute de dioxid de

⁹ COM(2012) 595.

¹⁰ COM(2013) 17.

¹¹ COM(2013) 659.

carbon. Importanța acestui aspect este recunoscută printr-un consens larg la nivel politic. Obiectivul UE în materie de eficiență energetică nu este obligatoriu, iar progresele sunt realizate prin măsuri de politică specifice la nivelul Uniunii și la nivel național, care vizează inclusiv aparatele de uz casnic și industrial, vehiculele și parcul imobiliar. În Directiva privind eficiența energetică se adoptă o abordare mai globală a economiilor de energie în UE. Deși termenul de transpunere a directivei este tocmai în iunie 2014 (și, deocamdată, nu toate statele membre au pus-o în aplicare), Consiliul și Parlamentul European au solicitat o evaluare a acesteia până la mijlocul anului 2014. Evaluarea respectivă va examina progresele înregistrate în vederea realizării obiectivului pentru 2020. În prezent, se preconizează că nu se va atinge obiectivul de 20 %. După efectuarea reexaminării, Comisia va analiza dacă este necesar să propună modificări la Directiva privind eficiența energetică.

Deși va fi necesară pentru a stabili cu precizie nivelul de ambiție al viitoarelor economii de energie și al măsurilor de politică necesare pentru realizarea acestora, reexaminarea se va întemeia pe analiza care stă la baza prezentei comunicări, precum și pe țintele și obiectivele în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și energia din surse regenerabile. Economii de energie ar trebui să completeze dezvoltarea energiei din surse regenerabile de către statele membre în cadrul planurilor acestora de a realiza reduceri ale emisiilor de gaze cu efect de seră, care ar trebui să identifice, de asemenea, măsurile întreprinse la nivel național în vederea îmbunătățirii eficienței energetice. Analiza Comisiei arată că un obiectiv de reducere cu 40 % a emisiilor de gaze cu efect de seră ar necesita un nivel cu aproximativ 25 % mai ridicat al economiilor de energie în 2030.

În unele sectoare, cum ar fi industria și autoturismele, vor trebui continuate îmbunătățirile constatate în ultimii ani, în timp ce în sectoare precum locuințele, celelalte moduri de transport și echipamentele electrice, va fi nevoie de o intensificarea semnificativă a eforturilor actuale pentru a valorifica potențialul considerabil al acestora, care nu a fost încă exploatat. Acest lucru va necesita investiții importante în sectorul construcțiilor (care să ducă la costuri de funcționare mai scăzute), precum și condiții-cadru și informații care să încurajeze consumatorii să recurgă la produse și servicii inovatoare și instrumente financiare adecvate care să asigure faptul că toți consumatorii de energie beneficiază de schimbările rezultate.

UE trebuie să continue să completeze eforturile naționale prin stabilirea de standarde ambițioase la nivelul UE în ceea ce privește eficiența energetică a instalațiilor, a echipamentelor și a clădirilor, precum și standarde în materie de CO₂ pentru vehicule. Datorită economiilor de scară realizate pe piața internă, aceste standarde pot aduce beneficii producătorilor din UE și îi pot ajuta să își mențină poziția de lider în domeniul tehnologic.

Revizuirea va analiza, de asemenea, dacă îmbunătățirea intensității energetice a economiei și a sectoarelor economice sau economiile absolute de energie ori o combinație a acestor două elemente reprezintă un criteriu de referință mai adecvat pentru stabilirea unui obiectiv pentru 2030.

2.4 Reforma sistemului de comercializare a certificatelor de emisii

În 2012, Comisia a publicat un raport privind funcționarea pieței carbonului, însoțit de mai multe opțiuni pentru eliminarea surplusului de certificate acumulat. Surplusul a apărut din cauza declinului activității economice în timpul crizei, a accesului cu ușurință la credite internaționale și, într-o mai mică măsură, a interacțiunii cu alte politici în domeniul climei și al energiei. În 2012, Comisia a prezentat, de asemenea, o propunere pentru ca aceasta să capete competența de a amâna licitarea a 900 de milioane de certificate de emisii până în 2019/2020. Parlamentul European și Consiliul au convenit asupra acestei propuneri în decembrie 2013.

Deși acesta este un pas înainte important, surplusul structural va persista mult timp în perioada de comercializare de după 2020 (faza 4) dacă nu sunt luate măsuri suplimentare pentru reformarea ETS. Se preconizează că această situație va continua să afecteze rolul ETS ca factor determinant neutru din punct de vedere tehnologic, eficace din punctul de vedere al costurilor și aplicabil la nivelul întregii UE pentru stimularea investițiilor în tehnologii cu emisii reduse de dioxid de carbon. În răspunsurile la Cartea verde a Comisiei, părțile interesate au susținut, printr-un consens larg, faptul că ETS ar trebui să rămână instrumentul central pentru realizarea tranziției către o economie cu emisii reduse de dioxid de carbon. Pentru a asigura eficacitatea ETS în promovarea investițiilor în tehnologii cu emisii scăzute de dioxid de carbon la cel mai redus cost pentru societate, este necesar să se ia din timp o decizie pentru a face din sistemul ETS un instrument mai solid. În opinia Comisiei, acest lucru se poate realiza cel mai bine prin crearea unei rezerve pentru stabilitatea pieței la începutul fazei 4 în 2021. O propunere legislativă este prezentată în paralel cu prezenta comunicare¹². Rezerva pentru stabilitatea pieței ar oferi o ajustare automată, în sus sau în jos, a certificatelor de emisii scoase la licitație, pe baza unui set de reguli predefinite, îmbunătățind totodată reziliența la șocurile pieței și sporind stabilitatea pieței. Aceasta nu ar include niciun element de regularizare discreționară a ofertei. Rezerva ar constitui, de asemenea, un instrument flexibil de creștere a ofertei de certificate de emisii în cazul unei creșteri bruște și temporare a cererii, reducând astfel impactul asupra industriei și asupra sectoarelor expuse riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon.

Dat fiind că rezerva de stabilitate ar începe să funcționeze numai în 2021, sunt necesare dispoziții specifice pentru a face față unui eventual vârf al cererii care ar putea surveni în 2020 din cauza revenirii certificatelor acumulate târziu în cea de a treia perioadă de comercializare, precum și a altor efecte legate de tranziția dintre perioadele de comercializare.

2.5 Asigurarea concurenței pe piețele integrate

Finalizarea pieței interne a energiei, atât pentru electricitate, cât și pentru gaze, rămâne o prioritate urgentă pentru Comisie. O piață internă a energiei integrată și competitivă oferă mediul și semnalele în materie de costuri care sunt necesare pentru realizarea obiectivelor politicii energetice într-un mod care să asigure eficiența din punctul de vedere al costurilor.

Comisia a adoptat, recent, orientări privind intervenția publică pe piețele energiei electrice în scopul reducerii la minimum a efectelor de denaturare¹³. Orientările privind ajutorul de stat în domeniul energiei și al mediului trebuie să evolueze, de asemenea, pentru a promova abordări mai bine orientate către piață, care să reflecte evoluția structurii costurilor tehnologiilor energetice și creșterea competitivității pe piața internă. Astfel, subvențiile pentru tehnologiile energetice care au ajuns deja în faza de maturitate, inclusiv cele pentru energia din surse regenerabile, ar trebui eliminate treptat în perioada 2020-2030. Subvențiile pentru tehnologiile noi, care încă nu au ajuns în faza de maturitate, dar au un potențial considerabil de a contribui, într-un mod eficace din punctul de vedere al costurilor, la volumele de energie din surse regenerabile, ar fi în continuare autorizate. În prezent, Comisia efectuează o consultare în legătură cu revizuirea Orientărilor privind ajutorul de stat pentru mediu și energie pentru perioada până în 2020¹⁴.

Piața internă a energiei a contribuit la menținerea sub control a prețului angro al energiei (în special pentru energia electrică) în ultimii cinci ani, în comparație cu creșterea costurilor subiacente pentru combustibilii fosili. Creșterea cantității de energie electrică produsă din

¹² COM(2014) 20.

¹³ C(2013) 7243.

¹⁴ http://ec.europa.eu/competition/consultations/2012_state_aid_environment/index_ro.html

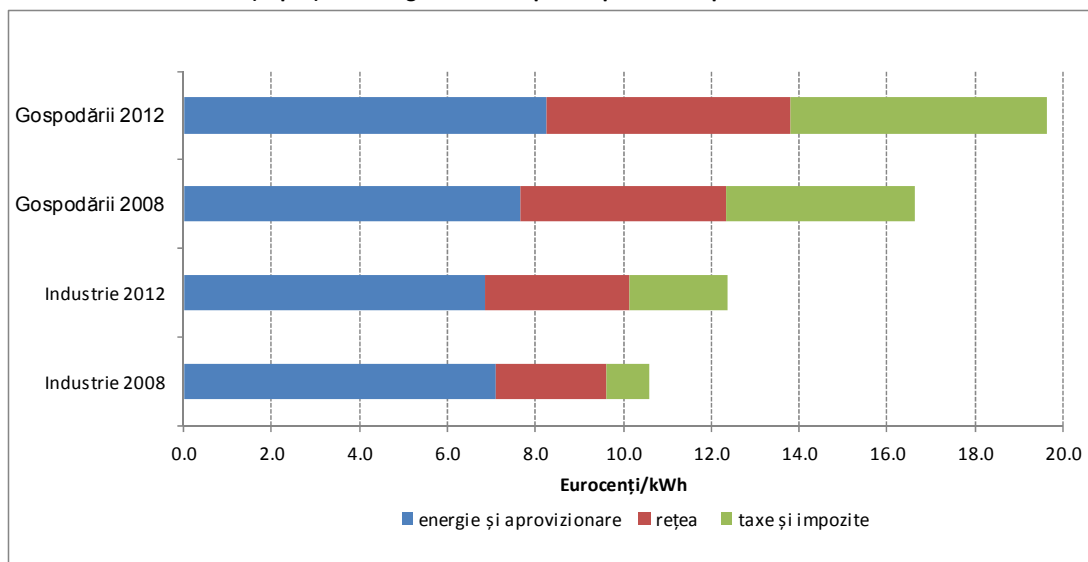
energie eoliană și solară a exercitat, de asemenea, o presiune către scăderea prețurilor angro, în special în regiunile în care ponderea acestor surse regenerabile de energie este semnificativă, contribuind totodată la creșterea prețurilor pe piața cu amănuntul din cauza repercutării costurilor schemelor de sprijin asupra consumatorilor. În plus, segmentul de comercializare cu amănuntul este caracterizat de niveluri ridicate de concentrare a pieței și de reglementare a prețurilor în majoritatea statelor membre, ceea ce limitează efectiv concurența și posibilitățile de alegere ale consumatorilor. Distribuția de gaz și de energie electrică reprezintă, de asemenea, un monopol natural, iar concesiunile trebuie să fie atribuite în mod nediscriminatoriu și competitiv.

Un nivel ridicat al concurenței în cadrul pieței interne a energiei va fi esențial pentru realizarea de progrese în vederea atingerii tuturor obiectivelor de politică energetică ale Uniunii pentru orizontul de timp 2030. Acesta va oferi instrumentele-cheie pentru limitarea prețurilor energiei pentru întreprinderi și gospodării. O piață a energiei pe deplin integrată și competitivă ar putea genera economii de costuri cuprinse între 40 și 70 de miliarde EUR până în 2030, în comparație cu situația actuală. Piețele de comercializare cu amănuntul, atât a energiei electrice, cât și a gazului, trebuie să devină mai dinamice și mai competitive pentru le permite consumatorilor să profite pe deplin de dereglementarea pieței energetice. Consumatorii trebuie să poată controla datele privind consumul și să aibă libertatea de a-și alege furnizorii de servicii energetice sau de a produce singuri energie durabilă. Comisia va continua să monitorizeze concentrarea piețelor de comercializare cu ridicata și cu amănuntul a energiei electrice și a gazului și să asigure un control eficace în domeniul antitrust și al concentrărilor economice.

Caseta 2: Modificările mediei ponderate a prețurilor cu amănuntul la nivelul UE pentru energie electrică pentru gospodăriile populației și consumatorii industriali în perioada 2008-2012

Prețurile gazului și energiei electrice (incluzând taxele și impozitele) pentru consumatorii industriali au crescut cu 3,3 % și, respectiv, cu 15 % în perioada 2008-2012, în timp ce prețurile pentru gospodăriile populației au crescut cu 13,6 % și, respectiv, cu 18 %.

Evoluția prețului energiei electrice pe componente în perioada 2008-2012

Surse: Eurostat. Sunt incluse impozitele în cazul gospodăriilor populației; sunt excluse TVA-ul și alte taxe deductibile în cazul consumatorilor industriali; alte scutiri pentru sectorul industrial nu sunt incluse (nu sunt disponibile).

Taxele și impozitele reprezintă aproximativ 30 % din prețurile finale ale energiei electrice pentru gospodăriile populației (procent în creștere de la 26 % în 2008) și aproximativ 18 % pentru consumatorii industriali. Componenta de taxe și impozite a costurilor cu energia electrică suportate de sectorul industrial a crescut cu 127 % în perioada vizată, exprimată ca medie ponderată la nivelul UE. (Deși nu sunt disponibile date naționale coerente, mai multe state membre acordă scutiri importante de la plata taxelor și a impozitelor). Costurile subiacente ale energiei au rămas relativ stabile, reprezentând aproximativ jumătate din totalul facturii de energie electrică a gospodăriilor și a utilizatorilor industriali, în timp ce costurile subiacente de rețea reprezintă restul facturii de energie electrică.

Se observă diferențe substanțiale între statele membre pentru fiecare dintre diversele componente ale costurilor cu energia electrică, ceea ce reprezintă o provocare pentru piața internă a energiei. De exemplu, în 2012, contribuția taxelor și a impozitelor la prețurile energiei electrice pentru gospodării a variat între 5 % și 56 %.

2.6 Energie competitivă și la prețuri accesibile pentru toți consumatorii

Energia este importantă pentru competitivitatea economiilor statelor membre, întrucât afectează costurile de producție ale industriilor și serviciilor, precum și puterea de cumpărare a gospodăriilor. În ultimii ani, a crescut diferența în ceea ce privește prețul energiei dintre UE și numeroși parteneri economici mari ai acesteia. Disponibilitatea gazelor de șist în SUA a dus la o scădere considerabilă a prețurilor gazului natural în această țară, precum și a prețurilor energiei electrice produse pe baza gazului natural. Diferențele de preț față de țări precum

China și Coreea nu sunt în creștere, însă există în continuare dezavantaje comparative. Aceste diferențe între prețurile energiei pot reduce nivelurile producției și investițiilor și pot modifica structura comerțului mondial dacă nu sunt compensate de o îmbunătățire a eficienței energetice.

Acest risc este mai mare în special pentru sectoarele industriale în care ponderea costurilor cu energia este mare și care sunt expuse concurenței internaționale. În același timp, industria prelucrătoare din UE prezintă un cost operațional cu energia scăzut atât în raport cu producția, cât și în raport cu valoarea adăugată. Acest lucru se datorează, în principal, nivelului scăzut al intensității energetice pentru producția industrială, precum și concentrării pe produse cu o valoare adăugată mai ridicată. Industriile prelucrătoare au reacționat la creșterile prețurilor energiei prin îmbunătățiri susținute ale intensității energetice, menținându-și astfel o poziție relativ favorabilă. Cu toate acestea, începând din 2005, s-a realizat o restructurare către sectoarele în care costurile cu energia sunt mai reduse. În ceea ce privește poziția relativă a UE în raport cu SUA, deși SUA și-a îmbunătățit balanța comercială în domeniul energiei, nu s-a produs încă nicio schimbare importantă în ceea ce privește balanța comercială UE-SUA la nivelul mărfurilor și nici în ceea ce privește structura globală a industriilor producătoare. Acest lucru nu ar trebui interpretat în sensul că nu pot apărea efecte ca urmare a unui decalaj din ce în ce mai mare între prețurile energiei, având în vedere, în special, posibilitatea ca îmbunătățirile eficienței energetice să cunoască o încetinire.

Analizele prețurilor și costurilor energiei (publicate împreună cu prezenta comunicare)¹⁵ arată că impactul asupra competitivității relative a UE care poate fi atribuit direct creșterii prețurilor energiei și prețului carbonului în cadrul ETS este limitat, datorită îmbunătățirii eficienței energetice. Cu toate acestea, impactul variază de la un sector la altul, iar efectele indirecte, cum ar fi creșterea costurilor cu energia electrică, au avut un impact asupra utilizatorilor intensivi de energie electrică, precum producătorii de aluminiu. Politicile actuale menite să împiedice relocarea emisiilor de dioxid de carbon, cum ar fi alocarea cu titlu gratuit a unor certificate de emisii în cadrul ETS, au avut, de asemenea, succes. Toate scenariile viitoare indică faptul că va exista o presiune către creșterea costurilor energiei în UE, care se explică, nu în ultimul rând, prin necesitatea înlocuirii infrastructurii învechite, tendințele de creștere a prețurilor combustibililor fosili, punerea în aplicare a politicilor existente în domeniul climei și energiei și impactul eventual al creșterii prețului carbonului.

Prin urmare, este prudent să se mențină cadrul de politică existent pentru sectoarele industriale cele mai expuse riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon până la sfârșitul perioadei de comercializare în etapa 3. Comisia intenționează să prezinte, în consecință, un proiect de decizie pentru revizuirea listei privind riscul de relocare a emisiilor de dioxid de carbon în atenția comitetului de reglementare competent, care să mențină criteriile actuale și ipotezele existente. Acest lucru ar garanta continuitatea în ceea ce privește componența listei. Atât timp cât celelalte mari economii nu depun eforturi similare, vor fi necesare, și după 2020, politici similare (inclusiv un sistem îmbunătățit de alocare cu titlu gratuit de certificate de emisii cu obiective mai bine stabilite) pentru a asigura competitivitatea industriilor din UE care sunt mari consumatoare de energie. Comisia va continua să monitorizeze punerea în aplicare a normelor existente în materie de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, precum și a altor măsuri relevante pentru punerea în aplicare a acestui cadru, pentru a ține seama de situația economică generală și de progresele realizate în cadrul negocierilor internaționale privind clima.

¹⁵ COM(2014) 21; SWD(2014) 19; SWD(2014) 20.

2.7 Promovarea securității aprovizionării cu energie

Securitatea aprovizionării cu energie presupune garantarea aprovizionării continue și adecvate cu energie din toate sursele și către toți utilizatorii. Pentru combustibilii fosili, Agenția Internațională a Energiei estimează o creștere a dependenței UE de importurile de petrol de la nivelul actual de aproximativ 80 % la peste 90 % până în 2035. În mod similar, se preconizează că dependența de importurile de gaz va crește de la 60 % la peste 80 %. Creșterea cererii de energie la nivel mondial și concurența insuficientă de pe piețele europene ale energiei au susținut prețuri ridicate la produsele de bază. În 2012, cheltuielile Europei cu importurile de petrol și gaz s-au ridicat la peste 400 de miliarde EUR, reprezentând aproximativ 3,1 % din PIB-ul UE, în comparație cu aproximativ 180 de miliarde EUR, în medie, în perioada 1990-2011. Acest lucru sporește vulnerabilitatea UE la șocurile care afectează aprovizionarea și prețurile energiei.

Politicile menite să îmbunătățească securitatea aprovizionării în Uniune trebuie să urmeze o abordare structurată pe trei axe. În primul rând, scăderea producției de petrol și gaz din UE impune necesitatea exploatării de noi surse autohtone de energie durabilă. Contribuțiile în acest sens pot veni din surse regenerabile de energie, din rezerve interne de combustibili fosili convenționali și neconvenționali (în principal gaze naturale) și din sectorul nuclear, în funcție de preferințele statelor membre în ceea ce privește mixul lor de energie și în cadrul unei piețe integrate cu o concurență nedegradată. În cazul surselor autohtone, exploatarea acestora trebuie să respecte cadrul legislației existente la nivelul Uniunii și angajamentele internaționale, cum ar fi cele adoptate în cadrul G20 pentru eliminarea treptată a subvențiilor pentru combustibilii fosili. Comisia a instituit un cadru privind exploatarea gazelor de șist în condiții de siguranță și de securitate pentru mediu¹⁶, care însoțește prezenta comunicare.

În al doilea rând, statele membre trebuie să acționeze în mod colectiv pentru a-și diversifica țările și rutele de aprovizionare în ceea ce privește importurile de combustibili fosili. Trebuie consolidată, de asemenea, concurența pe piețele energiei prin sporirea liberalizării, prin finalizarea pieței interne a energiei și prin dezvoltarea infrastructurii de transport al energiei, inclusiv a conductelor de interconectare transfrontaliere, care ar putea reprezenta măsuri mai eficiente pentru asigurarea securității aprovizionării decât sprijinul pentru capacitatea de producție internă. Proiectele de interes comun asupra cărora s-a convenit în temeiul Regulamentului privind infrastructurile energetice ar trebui să aibă drept rezultat faptul că majoritatea statelor membre vor ajunge la nivelul de 10 % al conductelor de interconectare din capacitatea de producție instalată, astfel cum s-a stabilit în 2002.

În al treilea rând, trebuie depuse mai multe eforturi pentru a îmbunătăți intensitatea energetică a economiei într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor și pentru a genera economii de energie prin îmbunătățirea performanței energetice a clădirilor, a produselor și a proceselor. Revizuirea în 2014 a politicilor privind economiile de energie va oferi o mai mare claritate cu privire la viitoarele acțiuni și obiective în acest domeniu.

3. GUVERNANȚA EUROPEANĂ PENTRU CADRUL 2030

3.1 Planuri naționale pentru o energie competitivă, sigură și durabilă

Deși statele membre au nevoie de flexibilitate pentru a alege politicile care corespund cel mai bine mixului de energie și preferințele lor naționale, această flexibilitate trebuie să fie compatibilă cu sporirea integrării pieței, consolidarea concurenței și realizarea obiectivelor privind clima și energia stabilite la nivelul Uniunii.

¹⁶ COM(2014) 23, C(2014) 267.

Comisia consideră că este necesar să se simplifice și să se raționalizeze procesele, deocamdată separate, pentru raportarea cu privire la sursele regenerabile de energie, eficiența energetică și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru perioada de după 2020 și să se instituie un proces consolidat de guvernare cu statele membre. Îndeplinirea obiectivelor relevante ar fi asigurată printr-o combinație de măsuri la nivelul Uniunii și la nivel național, astfel cum sunt descrise de statele membre în planurile lor naționale pentru o energie competitivă, sigură și durabilă. Aceste planuri:

- ar asigura îndeplinirea obiectivelor de politică ale UE în materie de climă și energie;
- ar oferi o mai mare coerență a abordărilor statelor membre;
- ar promova o mai mare integrare a pieței și o concurență sporită;
- ar oferi investitorilor siguranță pentru perioada de după 2020.

Aceste planuri ar trebui să stabilească o abordare clară pentru atingerea obiectivelor naționale privind emisiile de gaze cu efect de seră în sectoarele din afara ETS, energia din surse regenerabile, economiile de energie, securitatea energetică, cercetarea și inovarea, precum și alte alegeri importante, cum ar fi energia nucleară, gazele de șist, captarea și stocarea dioxidului de carbon. Scopul explicit al acestora ar trebui să fie sporirea securității pentru investitori și îmbunătățirea transparenței, consolidarea coerenței, precum și a coordonării și a supravegherii UE, inclusiv prin evaluarea acestor planuri în raport cu obiectivele Uniunii privind clima și energia, și înregistrarea de progrese în vederea îndeplinirii obiectivelor pieței interne a energiei și în raport cu orientările privind ajutorul de stat. S-ar impune necesitatea unei structuri de guvernare clare, cu un proces iterativ condus de Comisie, care să evalueze planurile statelor membre în ceea ce privește aceste aspecte comune și să formuleze recomandări, dacă este cazul.

Trei etape pot fi avute în vedere pentru punerea în aplicare a acestui proces.

Etapa 1: Comisia va elabora orientări detaliate privind funcționarea noului proces de guvernare și, mai ales, conținutul planurilor naționale.

Va fi important să se definească sfera de aplicare și obiectivele acestor planuri, precum și condițiile-cadru în care acestea ar trebui să fie puse în practică. Conținutul lor ar trebui să acopere aspectele importante pentru un sistem energetic competitiv, sigur și durabil și să demonstreze contribuția pe care o aduc la îndeplinirea obiectivelor în domeniul climei și energiei la nivelul UE. În special, planurile ar trebui să descrie modul în care un stat membru intenționează să realizeze reducerile necesare ale emisiilor de gaze cu efect de seră și să indice cantitatea de energie din surse regenerabile și economiile de energie pe care statul membru intenționează să le obțină în 2030, ținând seama de legislația și de politicile existente la nivelul Uniunii. În plus, planurile ar trebui să descrie politicile care afectează mixul de energie la nivel național, cum ar fi construirea de noi centrale nucleare, dezvoltarea activităților de captare și stocare a dioxidului de carbon, trecerea la combustibili cu o intensitate mai mică a emisiilor de dioxid de carbon, dezvoltarea surselor autohtone de energie, planurile privind infrastructura, cum ar fi noile conducte de interconectare, sistemele naționale de impozitare și de sprijin care au un efect direct sau indirect în domeniu, dezvoltarea de rețele inteligente etc.

Etapa 2: Pregătirea planurilor statelor membre printr-un proces iterativ.

Consultarea cu țările învecinate ar trebui să fie un element-cheie în elaborarea planurilor. Ar trebui promovate abordările regionale (bazate, de exemplu, pe grupuri regionale de energie electrică), dat fiind că acestea vor contribui la o mai mare integrare a pieței în urma unor

decizii comune privind dezvoltarea surselor regenerabile de energie, piețele de echilibrare, adecvarea capacității de producție și construirea de conducte de interconectare. Cooperarea dintre statele membre va îmbunătăți, de asemenea, eficacitatea investițiilor din punctul de vedere al costurilor și va consolida stabilitatea rețelelor.

Etapa 3: Evaluarea planurilor și a angajamentelor statelor membre.

În a treia etapă, Comisia va efectua o revizuire a planurilor naționale pentru a evalua dacă acțiunile și angajamentele statelor membre sunt suficiente pentru realizarea obiectivelor Uniunii în materie de climă și energie. În cazul în care planul este considerat insuficient, va avea loc un proces iterativ mai aprofundat cu statul membru în cauză în vederea consolidării conținutului planului.

În general, Comisia consideră că planurile naționale ar trebui să fie operaționale cu mult înainte de 2020, pentru a orienta, în timp util, acțiunile statelor membre pentru perioada 2020-2030 și pentru a încuraja investițiile. Ar trebui, de asemenea, să se ia în considerare actualizarea planurilor naționale cel puțin o dată în perioada de până în 2030, pentru a ține seama de schimbările de situație, dar și de așteptările legitime ale investitorilor.

Deși vor exista legături și complementarități clare între acest proces de guvernare și politicile naționale raportate în cadrul semestrului european, Comisia consideră că, în ciuda caracterului lor complementar, cele două procese ar trebui să fie gestionate separat, având în vedere natura diferită și specifică a domeniilor energiei și climei și periodicitatea diferită a celor două procese. S-ar putea să fie necesar ca structura de guvernare să fie stabilă, ulterior, prin legislație, în cazul în care abordarea bazată pe cooperare avută în vedere nu se va dovedi eficace. Comisia va elabora propuneri privind o astfel de structură de guvernare, ținând seama de punctele de vedere exprimate de Parlamentul European, statele membre și părțile interesate.

3.2 Indicators și obiective pentru o energie competitivă, sigură și durabilă

În timp ce o pondere mai mare a surselor regenerabile de energie și un sistem energetic mai eficient vor contribui deopotrivă la competitivitate și la securitatea aprovizionării cu energie (pe lângă impactul lor pozitiv asupra emisiilor de gaze cu efect de seră și a emisiilor poluante), acestea nu sunt, în sine, suficiente pentru a garanta realizarea de progrese suficiente în vederea îndeplinirii tuturor aspectelor proprii acestor obiective în perspectiva anului 2030. Este necesară o monitorizare sistematică pe baza unor indicatori-cheie pentru a evalua progresele realizate în timp și pentru a oferi informațiile necesare oricărei intervenții de politică viitoare. Acești indicatori ar cuprinde următoarele:

- diferențele prețurilor energiei între UE și principalii săi parteneri comerciali, stabilite pe baza raportului privind prețurile și costurile energiei;
- diversificarea importurilor de energie și ponderea surselor autohtone de energie utilizate în consumul de energie în perioada până în 2030 ar trebui să fie, de asemenea, monitorizate;
- dezvoltarea pe scară largă a rețelelor inteligente și a interconexiunilor între statele membre, cu un caracter urgent mai ales în statele care sunt cel mai departe de îndeplinirea obiectivului convenit, potrivit căruia statele membre trebuie să asigure un nivel de interconectare a rețelelor electrice cel puțin echivalent cu 10 % din capacitatea lor de producție instalată;
- cuplarea piețelor energetice din cadrul UE, pe baza liberalizării piețelor gazului și energiei electrice realizate deja în temeiul legislației UE;

- concurența și concentrarea pe piețele de energie la nivel național și în regiunile în care cuplarea funcționează la nivelul comerțului cu ridicata;
- inovarea tehnologică (cheltuieli cu C&D, brevete europene, poziția competitivă în materie de tehnologii în comparație cu țările terțe).

Comisia va prezenta rapoarte periodice privind acești indicatori și, dacă va fi cazul, va propune măsuri de însoțire în acest sens.

4. POLITICILE COMPLEMENTARE CHEIE

4.1 Transporturi

Cartea albă privind transporturile¹⁷ a stabilit un obiectiv de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră din sectorul transporturilor cu 60 % până în 2050 în comparație cu nivelul din 1990 și cu aproximativ 20 % până în 2030, în comparație cu emisiile înregistrate în 2008. Emisiile de gaze cu efect de seră au crescut cu 33 % în perioada 1990-2007, însă au scăzut de atunci ca urmare a prețurilor ridicate ale petrolului, a eficienței sporite a autoturismelor și a creșterii mai lente a mobilității. Se preconizează că această tendință va continua până în 2020, dar va fi nevoie de mai multe eforturi după 2020 pentru a atinge obiectivele stabilite în Cartea albă.

Pentru reducerea în continuare a emisiilor provenite din sectorul transporturilor va fi nevoie de o transformare treptată a întregului sistem de transport pentru a se asigura o integrare mai bună între modurile de transport, exploatarea în mai mare măsură a soluțiilor alternative de transport nerutiere, gestionarea îmbunătățită a fluxurilor de trafic prin sisteme de transport inteligente, precum și consolidarea inovării în domeniul noilor tehnologii de propulsie și de navigație și al combustibililor alternativi și utilizarea pe scară largă a acestor tehnologii. Această transformare trebuie să fie susținută de proiectarea modernă și coerentă a infrastructurii și de aplicarea unor tarife mai inteligente pentru utilizarea infrastructurii. Statele membre ar trebui, de asemenea, să analizeze modul în care taxele aplicate combustibililor și vehiculelor pot fi utilizate pentru a sprijini reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în sectorul transporturilor, în conformitate cu propunerea Comisiei privind impozitarea produselor energetice¹⁸.

Pe plan internațional, UE ar trebui să participe în mod activ în cadrul Organizației Aviației Civile Internaționale în scopul de a crea, până în 2016, un mecanism mondial bazat pe piață în sectorul aviației care să fie funcțional începând din 2020. În ceea ce privește emisiile provenite din activități maritime, Comisia va pune în aplicare strategia sa de integrare a acestui sector în politicile UE privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră¹⁹ și va colabora cu Organizația Maritimă Internațională în vederea adoptării unei abordări la nivel mondial pentru realizarea reducerilor necesare ale emisiilor prin cele mai adecvate măsuri.

4.2 Agricultură și utilizarea terenurilor

Sectoarele agriculturii, schimbării destinației terenurilor și silviculturii acoperă mai multe obiective, cum ar fi producția de alimente, furaje, materii prime și energie, îmbunătățirea calității mediului și contribuirea la atenuarea efectelor schimbărilor climatice și la adaptarea la acestea. Aceste sectoare luate în considerare în ansamblul lor contribuie atât la emiterea, cât și la absorbția gazelor cu efect de seră din atmosferă. De exemplu, emisiile sunt asociate cu

¹⁷ COM(2011) 144.

¹⁸ COM(2011) 169.

¹⁹ COM(2013) 479.

producția de animale și cu utilizarea de îngrășăminte, în timp ce administrarea pășunilor sau măsurile agroforestiere pot absorbi CO₂ din atmosferă.

În prezent, aceste emisii și absorbții sunt abordate în diferite părți ale politicii UE în domeniul climei. Celelalte emisii decât cele de CO₂ provenite din agricultură fac obiectul Deciziei privind partajarea eforturilor, în timp ce emisiile de CO₂ și absorbția acestora legate de utilizarea terenurilor și de silvicultură sunt excluse din obiectivul de reducere stabilit în cadrul UE, dar sunt luate în considerare în cadrul angajamentelor internaționale. Pentru a se asigura că toate sectoarele contribuie într-un mod eficace din punctul de vedere al costurilor la eforturile de atenuare, agricultura, utilizarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultura ar trebui să fie incluse în obiectivul de reducere a gazelor cu efect de seră pentru 2030. Se va efectua o analiză mai aprofundată pentru a evalua potențialul de atenuare a efectelor schimbărilor climatice și abordarea cea mai adecvată în materie de politici, care ar putea consta, de exemplu, într-o viitoare decizie privind partajarea eforturilor care să reglementeze emisiile de gaze cu efect de seră neincluse în ETS sau un pilon separat sau o combinație a acestor două măsuri. Măsurile de politică însoțitoare ar trebui, de asemenea, să se bazeze pe experiențele de „ecologizare” din cadrul politicii agricole comune și să asigure coerența cu alte politici ale Uniunii.

4.3 Captarea și stocarea dioxidului de carbon (CSC)

Emisiile de gaze cu efect de seră provenite din sectoarele industriale ale UE mari consumatoare de energie și cu emisii ridicate de dioxid de carbon trebuie reduse în mod semnificativ pentru a fi compatibile cu obiectivul pe termen lung al UE în materie de gaze cu efect de seră. Dat fiind că se ating limitele teoretice ale eficienței și că emisiile tehnologice sunt inevitabile în unele sectoare, tehnologia CSC ar putea fi singura opțiune disponibilă pentru reducerea emisiilor directe provenite din procesele industriale cu amploarea necesară pe termen lung. Intensificarea eforturilor în materie de C&D și demonstrarea la nivel comercial a tehnologiei CSC sunt, prin urmare, esențiale în următorii zece ani pentru ca această tehnologie să poată fi implementată în orizontul de timp 2030. Va fi nevoie de un cadru favorabil la nivelul UE care să se bazeze pe continuarea și consolidarea utilizării veniturilor provenite din licitații.

În sectorul energiei electrice, CSC ar putea fi o tehnologie esențială pentru generarea energiei electrice pe bază de combustibili fosili, oferind atât capacitate de producție la sarcina de bază, cât și capacitate de echilibrare, într-un sistem electroenergetic în care ponderea energiei variabile din surse regenerabile este din ce în ce mai mare. Statele membre care au rezerve de combustibili fosili și/sau o pondere mare a combustibililor fosili în mixul lor de energie ar trebui să sprijine CSC în etapa de precomercializare pentru a reduce costurile și a permite lansarea comercială a acestei tehnologii până la mijlocul următorului deceniu. În acest sens, trebuie să se dezvolte o infrastructură adecvată de stocare și transport de CO₂, care ar putea beneficia de finanțare din partea UE, de exemplu prin Mecanismul pentru interconectarea Europei și orice eventual succesori ai acestuia.

4.4 Inovare și finanțare

Conform cadrului pentru 2020, Planul strategic privind tehnologiile energetice (Planul SET) a dus la o creștere a investițiilor în C&D în întreaga Uniune cuprinsă între 3,2 și 5,4 miliarde EUR pe an și evoluează către o foaie de parcurs unică și integrată care să orienteze investițiile viitoare. Pentru perioada 2014-2020, Uniunea își majorează progresiv investițiile în cercetare și dezvoltare în domeniul energiei și climei, iar în cadrul noului program de cercetare și inovare al Uniunii, „Orizont 2020”, aproape 6 miliarde EUR vor fi destinate eficienței energetice, tehnologiilor sigure, ecologice și cu emisii reduse de dioxid de carbon și orașelor

și comunităților inteligente. Vor fi disponibile, de asemenea, fonduri suplimentare pentru instrumentele financiare, parteneriatele public-privat și proiectele IMM-urilor.

Cu toate acestea, UE va trebui să își intensifice eforturile în ceea ce privește politica de cercetare și inovare pentru a sprijini cadrul în domeniul climei și energiei după 2020. Pe baza progreselor realizate în cadrul actualului Plan SET, ar trebui să înceapă deja un proces de reflecție care să determine cele mai bune modalități de a realiza aceste obiective și prioritățile în acest sens. Ar trebui să se pună accentul, în special, pe accelerarea reducerii costurilor și pe intrarea pe piață a tehnologiilor cu emisii reduse de dioxid de carbon (sursele regenerabile de energie, eficiența energetică și procesele industriale cu emisii scăzute de dioxid de carbon într-o serie de sectoare). În acest scop, eforturile ar trebui să se concentreze pe intensificarea investițiilor în proiecte demonstrative pe scară largă, pe stimularea cererii de tehnologii inovatoare și pe asigurarea cadrelor de reglementare adecvate pe întreaga piață unică. Există dovezi care arată că se preconizează reduceri ale costurilor cuprinse între 30 și 80 % pe măsură ce noile tehnologii energetice intră în faza de maturitate.

Aceste activități ar putea implica utilizarea veniturilor obținute prin ETS pentru a finanța proiecte demonstrative ale tehnologiilor cu emisii reduse de dioxid de carbon, care să vizeze, de exemplu, sursele regenerabile de energie și eficiența energetică, precum și mobilizarea unor investiții private mai mari prin intermediul Băncii Europene de Investiții. Foile de parcurs naționale pentru trecerea la o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon care au fost elaborate de sectoarele industriale au arătat clar necesitatea dezvoltării unor procese industriale inovatoare cu emisii reduse de dioxid de carbon și a demonstrării acestora pe scară largă, precum și a unor noi produse cu o valoare adăugată ridicată și cu emisii scăzute de dioxid de carbon. În conformitate cu politicile Uniunii în domeniile inovării și industriei, ideea unui sistem extins NER300 va fi, prin urmare, analizată ca mijloc de a direcționa veniturile ETS către demonstrarea tehnologiilor inovatoare cu emisii reduse de dioxid de carbon în sectoarele industriale și de producție a energiei electrice. O parte din veniturile din licitații ar putea fi, de asemenea, utilizate pentru a încuraja noi măsuri de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, de exemplu, prin consolidarea convergenței și a coerenței sistemelor naționale de stimulente pentru energia din surse regenerabile, pentru extinderea interconexiunilor și pentru dezvoltarea de rețele inteligente, care să pună accentul pe statele membre cu o capacitate mai redusă de a investi.

Este clar că statele membre beneficiază de numeroase oportunități în cadrul noilor programe convenite la nivelul Uniunii pentru promovarea energiei din surse regenerabile și pentru îmbunătățirea nivelurilor minime de eficiență energetică. În perioada 2014–2020, UE pune la dispoziție finanțare prin intermediul fondurilor structurale și de investiții europene, în cadrul cărora suma minimă de 23 de miliarde EUR a fost alocată pentru obiectivul tematic „Tranziția către o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon”. Aceasta reprezintă o creștere semnificativă a sprijinului acordat de UE pentru dezvoltarea masivă a surselor regenerabile de energie, a eficienței energetice, a soluțiilor de transport urban cu emisii reduse de dioxid de carbon și a rețelelor inteligente în UE. Ar trebui să se pună mult mai mult accentul pe structurarea și dezvoltarea unor instrumente financiare noi (sau pe recapitalizarea instrumentelor existente), care vor încuraja încrederea investitorilor, permițând astfel utilizarea finanțelor publice pentru a mobiliza capital privat într-un mod mai eficace.

Cu toate acestea, ar trebui să înceapă un proces de reflecție cu privire la instrumentele necesare pentru perioada de după 2020 pentru a aborda aspectele legate de climă și energie, inclusiv diferitele implicații pentru statele membre din punctul de vedere al costurilor, astfel cum sunt descrise în secțiunea 2.1. Va fi important, de asemenea, să se găsească soluții de inginerie financiară și să se faciliteze accesul la finanțare pentru IMM-uri. Astfel de

instrumente ar trebui, de asemenea, să le permită autorităților locale și regionale să investească și să valorifice oportunitățile în materie de tehnologii cu emisii scăzute de dioxid de carbon, așa cum se întâmplă în prezent cu inițiativa Uniunii privind orașele inteligente care va oferi sprijin orașelor și regiunilor pentru ca acestea să ia măsuri ambițioase și avangardiste în vederea reducerii cu 40 % a emisiilor de gaze cu efect de seră în 2020 prin utilizarea și producția durabilă a energiei²⁰.

5. CONTEXTUL INTERNAȚIONAL

Noul cadru pentru 2030 trebuie să țină seama de situația actuală pe plan internațional și de evoluțiile preconizate. Se produc schimbări profunde în peisajul energetic. Este evident că, în perioada până în 2030, cererea de energie va crește la nivel mondial, în special în Asia, preconizându-se o creștere puternică a importurilor de hidrocarburi în țări precum China și India. Se preconizează că creșterea din ce în ce mai mare a cererii de energie va fi acoperită parțial prin dezvoltarea de noi resurse datorită progreselor tehnologice (exploatarea offshore foarte departe de țărm, îmbunătățirea tehnicilor de recuperare, resursele neconvenționale) și diversificării geografice a producției și a rutelor de comercializare (în special pentru gazul natural lichefiat). Fluxurile energetice comerciale și prețurile energiei sunt profund afectate de aceste evoluții, ceea ce va avea consecințe asupra UE având în vedere gradul ridicat al dependenței acesteia de importuri. În același timp, globalizarea fluxurilor energetice și varietatea mai mare a actorilor internaționali creează un nou impuls pentru a dezvolta o nouă abordare a guvernancei energetice bazată pe norme la nivel mondial.

Eforturile depuse de partenerii internaționali ai Uniunii pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră sunt împărțite. Natura „ascendentă” a procesului de asumare de angajamente în cadrul conferințelor de la Copenhaga și Cancun a reprezentat un pas înainte semnificativ, dar insuficient, către un regim mai cuprinzător, în cadrul căruia China, India, Brazilia, SUA, UE și peste 100 de țări (care reprezintă peste 80 % din emisiile globale) s-au angajat în mod colectiv să aplice politici specifice în domeniul climei. Cu toate acestea, acțiunile în domeniul climei au fost, în general, fragmentate și adaptate la condițiile economice specifice. Treizeci și opt de țări dezvoltate, inclusiv UE, statele sale membre și Islanda, și-au luat angajamente obligatorii din punct de vedere juridic de reducere a emisiilor pentru a doua perioadă în cadrul Protocolului de la Kyoto, reprezentând o reducere medie cu cel puțin 18 % față de nivelurile din 1990. Față de prima perioadă, o nouă țară și-a asumat angajamente, însă Japonia, Noua Zeelandă și Federația Rusă nu și-au asumat angajamente noi.

Caseta 3: Progresele înregistrate la nivel internațional în ceea ce privește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră

În 2012, emisiile de dioxid de carbon la nivel mondial au crescut cu 1,1 %, dar la o rată mai mică decât creșterea medie anuală de 2,9 % înregistrată în ultimul deceniu. Țările cu cele mai mari emisii de CO₂ sunt în prezent China (29 % din emisiile mondiale), Statele Unite (16 %), UE (11 %), India (6 %), Federația Rusă (5 %) și Japonia (3,8 %).

Din 1990, emisiile de CO₂ din China au crescut puternic, cu aproximativ 290 %, și cu aproximativ 70 % față de nivelul din 2005. Emisiile pe cap de locuitor sunt, în prezent, aproape la același nivel cu cele ale UE, și anume aproximativ 7 tone.

În 2012, emisiile de CO₂ din SUA au scăzut cu 4 % și cu peste 12 % față de nivelul din 2005. Cu toate acestea, emisiile pe cap de locuitor sunt mult mai ridicate, situându-se la un

²⁰

<http://setis.ec.europa.eu/set-plan-implementation/technology-roadmaps/european-initiative-smart-cities>

nivel de 16,4 tone în 2012. Scăderea semnificativă a emisiilor este datorată, în mare măsură, exploatarea gazelor de șist disponibile la nivel național, care au înlocuit cărbunele în sectorul de producție a energiei electrice.

Emisiile din India au crescut cu 6,8 % în 2012, cu o creștere de 53 % în perioada 2005-2012 și de 200 % în comparație cu nivelul din 1990, deși emisiile pe cap de locuitor sunt în continuare mult sub nivelul UE, situându-se la mai puțin de 2 de tone.

În Japonia, emisiile rămân neschimbate în perioada 2005-2012, dar au crescut față de 1990 și sunt în creștere. Recent, Japonia și-a restrâns în mod semnificativ planurile de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020, în contextul unei reexaminări a politicii sale energetice în urma accidentului nuclear de la Fukushima. Australia și Canada au procedat la fel.

În prezent, China este, alături de UE, cel mai mare investitor în sectorul energiei din surse regenerabile și a lansat o serie de sisteme regionale de comercializare a certificatelor de emisie care acoperă principalele regiuni economice în scopul de a dezvolta un sistem național, care să se concentreze, în principal, pe poluarea aerului la nivel local și pe securitatea energetică. SUA a înregistrat o reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră conformă cu obiectivul său de reducere cu 17 % până în 2020, în comparație cu 2005, care se datorează nu numai trecerii de la cărbune la gaz, ci și unor standarde consolidate în materie de CO₂ pentru autoturisme, utilizării sporite a surselor regenerabile de energie și unui sector privat activ care investește masiv în noile tehnologii și în inovare. Brazilia a înregistrat progrese în ceea ce privește stoparea defrișărilor la scară largă. Deși UE este, în prezent, lider mondial în materie de tehnologii cu emisii reduse de dioxid de carbon, alte economii puternice, care înregistrează o creștere rapidă, și-au exprimat interesul strategic de a concura pe aceste noi piețe. Ambițiile reînnoite în domeniul climei și al energiei îi vor permite Europei să își mențină avantajul primului venit pe aceste piețele mondiale în creștere rapidă.

În general, persistă diferențe considerabile în ceea ce privește nivelul de ambiție al acțiunilor planificate de atenuare și al acțiunilor necesare pentru a menține creșterea temperaturii la nivel mondial sub limita de 2°C²¹. Din acest motiv, părțile la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice au lansat, în 2011, un proces care vizează încheierea unui nou acord internațional la Paris, în decembrie 2015, care să fie aplicabil tuturor părților și să acopere perioada de după 2020. Părțile ar trebui să fie pregătite să își prezinte contribuțiile până în primul trimestru al anului 2015, astfel încât să dispună de suficient timp pentru dezbateri și analize pe marginea obiectivului convenit de a menține creșterea temperaturii la nivel mondial sub limita de 2°C. Uniunea ar trebui să fie pregătită să își aducă propria contribuție prin măsuri ambițioase de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și prin promovarea energiei din surse regenerabile și a eficienței energetice. Aceste acțiuni sunt în interesul nostru, dar ar trebui să îi invităm pe partenerii noștri comerciali să întreprindă acțiuni similare pentru a se implica în lupta la nivel mondial împotriva schimbărilor climatice. Consolidarea acțiunilor internaționale ar contribui, de asemenea, la menținerea competitivității pe termen lung a bazei industriale a Uniunii.

²¹ UNEP: *The Emissions Gap Report 2013*.

6. ETAPELE URMĂTOARE

În opinia Comisiei, elementele esențiale ale unui nou cadru privind clima și energia pentru 2030 ar trebui să includă un obiectiv de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră la nivelul UE care să fie repartizat echitabil între statele membre sub formă de obiective naționale obligatorii; o reformă a sistemului de comercializare a certificatelor de emisii; un obiectiv la nivelul UE privind ponderea energiei din surse regenerabile și un nou proces de guvernare europeană pentru politicile în domeniul energiei și al climei care să se bazeze pe planurile statelor membre pentru o energie competitivă, sigură și durabilă. Eficiența energetică va continua să joace un rol semnificativ în realizarea obiectivelor Uniunii în domeniul climei și al energiei, iar acest aspect va face obiectul unei reexaminări care urmează să fie finalizată în cursul anului 2014.

Comisia invită Consiliul și Parlamentul European să adopte, până la sfârșitul anului 2014, angajamentul UE de reducere cu 40 % a emisiilor de gaze cu efect de seră, pe care să și-l asume până la începutul anului 2015 ca parte a negocierilor care urmează să fie finalizate la Paris, în decembrie 2015. Uniunea ar trebui să fie, de asemenea, pregătită să aducă o contribuție pozitivă la summitul organizat de Secretarul General al ONU în septembrie 2014.

De asemenea, Comisia invită Consiliul și Parlamentul European să aprobe un obiectiv la nivelul UE prin care ponderea energiei din surse regenerabile să fie de cel puțin 27 % din energia consumată în UE până în 2030, obiectiv care va fi realizat prin angajamente clare ale statelor membre, sprijinite de mecanisme de punere în aplicare și de indicatori consolidați la nivelul UE.

Comisia invită totodată Consiliul și Parlamentul European să aprobe abordarea Comisiei în ceea ce privește viitoarele politici în domeniul climei și al energiei, precum și propunerea sa de instituire a unui sistem de guvernare simplificat, dar eficace, care să asigure realizarea obiectivelor privind clima și energia.